

C-112/21. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2021. február 25.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. február 19.

Felperes:

X BV

Alperesek:

Classic Coach Company vof

Y

Z

HOGE RAAD DER NEDERLANDEN (Hollandia legfelsőbb bírósága,
Hollandia)

POLGÁRI TANÁCS

[omissis]

Dátum: 2021. február 19.

ÍTÉLET

Az

X [felperes] B. V.,

székhelye: [a társaság székhelyének települése],

felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél [omissis], a továbbiakban: [felperes]

[omissis]

és

1. a V. O. F. CLASSIC COACH COMPANY, székhelye: Almere (Hollandia),

2. Y [másodrendű alperes],

lakóhelye: [lakóhely],

3. Z [harmadrendű alperes],

lakóhelye: [lakóhely],

a felülvizsgálati eljárásban ellenérdekű felek [omissis], a továbbiakban együtt: CCC és társai

[omissis]

1. Az eljárás menete

[omissis] [az eljárással kapcsolatos adatok]

2. Kiindulási pontok és a tényállás

2.1.

A felülvizsgálati eljárásban az alábbiakból lehet kiindulni:

(i) 1968 és 1977 között [másodrendű érintett] (a továbbiakban: [másodrendű érintett]) és [harmadrendű érintett] (a továbbiakban: [harmadrendű érintett]) testvérek **[eredeti 2. o.]** egy „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort’s Bloei” (a továbbiakban: Amersfoort’s Bloei 1968) néven működő, autóbuszos személyszállítást végző vállalkozást üzemeltető, Amersfoortban (Hollandia) székhellyel rendelkező közkereseti társaság tagjai voltak.

(ii) Az Amersfoort’s Bloei 1968 1969-től vagy 1970-től 1977-ig az autóbuszos személyszállítási ágazatban működött, és autóbuszai a „[B]” megjelöléssel voltak ellátva. [Az elsőrendű érintett] [a másodrendű érintett] és [a harmadrendű érintett] apja volt, és 1935-től 1971-ben bekövetkezett haláláig nem menetrend szerinti autóbuszos személyszállítást végzett.

(iii) 1975-ben [a másodrendű érintett] megalapította a korlátolt felelősségű társaságot [felperes]. A [felperes] [a társaság székhelyén] rendelkezik székhellyel, és autóbuszos személyszállítást végző vállalkozást üzemeltet. A [felperes] 1975 vagy 1978 óta használja az „[A]” és/vagy a „[felperes]” kereskedelmi nevet.

(iv) 1977-ben [a másodrendű érintett] kilépett az Amersfoort's Bloei 1968-ból, [a harmadrendű érintett] pedig a feleségével mint a társaság tagjával folytatta a vállalkozást egy Amersfoortban (Hollandia) székhellyel rendelkező, „Reis- en Touringcarbedrijf Amersfoort's Bloei B. V.” (a továbbiakban: Amersfoort's Bloei B. V. 1977) néven működő korlátolt felelősségű társaság formájában.

(v) 1991-ben [a harmadrendű érintett] a feleségével adózási okokból megalapította az Amersfoortban (Hollandia) székhellyel rendelkező „V. O. F. Amersfoort's Bloei” közkereseti társaságot (a továbbiakban: Amersfoort's Bloei 1991). Az Amersfoort's Bloei BV 1977 és az Amersfoort's Bloei 1991 egymás mellett léteztek.

(vi) Az Amersfoort's Bloei B. V. 1977 és az Amersfoort's Bloei 1991 által használt autóbuszokon 1977 és 1997 között olyan megjelöléseket használtak, amelyeknek részét képezte a „[harmadrendű érintett]” név.

(vii) 1995-ben, [a harmadrendű érintett] halálát követően [a harmadrendű érintett] két fia az Amersfoort's Bloei 1991 üzemeltetését a „V. O. F. Classic Coach Company” (a továbbiakban: CCC) név alatt folytatta. A CCC először Amersfoortban (Hollandia), 1996-tól Diemenben (Hollandia) és 2006-tól Almerében (Hollandia) is rendelkezett székhellyel.

(viii) A CCC legalább 2001-től kezdve a „[C]” megjelölést használta a személyszállítás keretében. Néhány éve a CCC autóbuszainak hátulján a „[D] [harmadrendű érintett]” megjelölés van feltüntetve.

(ix) A [felperes] a jogosultja a 2008. január 15-én bejelentett [felperes] Benelux szövédjegynek, amelyet [006] számon lajstromoztak többek között a 39. osztályba tartozó szolgáltatások, köztük az autóbuszos személyszállítást végző vállalkozások szolgáltatásai tekintetében.

2.2.

Ezen eljárás keretében a [felperes] többek között azt kéri, hogy a bíróság kötelezze a CCC-t és társait arra, hogy hagyjanak abba a [felperes] Benelux szövédjeggyel és az [A] és [felperes] kereskedelmi névvel kapcsolatos minden jogsértést, és a jövőben is tartózkodjanak minden ilyen jogsértéstől.

A [felperes] a keresetét azzal indokolta, hogy a CCC és társai a „[harmadrendű érintett]” megjelölés használatával megsértették a védjegyhez fűződő, a szellemi tulajdonról szóló Benelux egyezmény (a továbbiakban: Benelux egyezmény) 2.20. cikke (1) bekezdésének b) és d) pontjából (régóta változat) (jelenleg: a 2.20. cikk (2) bekezdésének b) és d) pontja) eredő jogait és a kereskedelmi névhez fűződő, a Handelsnaamwet (a kereskedelmi névről szóló törvény, a továbbiakban: Hnw) 5. cikkéből eredő jogait.

2.3.

A CCC és társai az állítólagos védjegybitorlást többek között a Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdésére (régi változat) való hivatkozással vitatták. E rendelkezés szerint a védjegy jogosultja nem léphet fel egy hasonló megjelölés gazdasági tevékenység körében történő használatával szemben, ha **[eredeti 3. o.]** a megjelölés valamely Benelux állam jogszabályai szerint elismert, helyi jelentőségű korábbi jog által védelemben részesül.

A kereskedelmi név állítólagos megsértését a CCC és társai többek között jogvesztésre való hivatkozással vitatták.

2.4.

A rechtbank (bírótság, Hollandia) helyt adott a [felperes] keresetének.

2.5.

A Hof (fellebbviteli bíróság, Hollandia) hatályon kívül helyezte a rechtbank (bírótság) ítéletét, és elutasította a [felperes] keresetét.¹

Ebben az összefüggésben a Hof (fellebbviteli bíróság) – a felülvizsgálati eljárásban releváns részt illetően – a következőket fejtette ki:

Az állítólagos védjegybitorlásról

A [felperes] a [harmadrendű érintett] megjelölésnek a CCC autóbuszain történő kifogásolt használatát a védjegy és a kereskedelmi név használatának (e használat részének) tekinti. A CCC és társai úgy vélik, hogy e használatot kizárólag a kereskedelmi név használatának kell minősíteni. Mivel ezt a felek nem vitatták, a [harmadrendű érintett] megjelölés kifogásolt használatát a Hof (fellebbviteli bíróság) mindenképpen a kereskedelmi név használatának (e használat részének) minősítette. Az alábbi okfejtésekre tekintettel nem kell megválaszolni azt a kérdést, hogy védjegyhasználat is fennáll-e. Ha a CCC és társai a [harmadrendű érintett] nevet már a védjegy 2008. január 15-i bejelentésének időpontjában azonos vagy hasonló módon – minden esetben kereskedelmi névként (kereskedelmi név meghatározó részeként) – használták, a [felperes] a Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdése szerint nem léphet fel „egy korábbi jog” e használatával szemben. [omissis]

A Hof (fellebbviteli bíróság) abból indul ki, hogy a CCC 2006-tól először egy, majd két modern autóbusszal végzett személyszállítást, és az autóbuszok hátulján a [harmadrendű érintett] név és e név alatt, illetve mellett a www.[D].nl internetes oldal volt feltüntetve. A [harmadrendű érintett] név használatának e módját a kereskedelmi név használatának kell tekinteni. Ez azt eredményezi, hogy a CCC és társai eredményesen hivatkozhatnak a Benelux egyezmény 2.23. cikkének

¹ Gerechtshof Den Haag (hágai fellebbviteli bíróság, Hollandia), 2019. február 12., ECLI:NL:GHDHA:2019:1530.

(2) bekezdésére, és a védjegybitorlás abbahagyásának elrendelése iránti kérelemnek nem lehet helyt adni. [omissis]

A kereskedelmi név állítólagos megsértéséről

Mivel a CCC és társai azt állítják, hogy a [felperes] 1978 óta használja a kereskedelmi nevet, és a CCC 1991 előtt nem használta azt, a Hof (fellebbviteli bíróság) úgy véli, hogy a [felperes] korábbi jogokkal rendelkezik a kereskedelmi névre vonatkozóan, mint a CCC. A vitatott kereskedelmi név ([D] [harmadrendű érintett]) CCC általi használata miatt a fogyasztók számára fennáll a [felperes] kereskedelmi nevével ([A] és [felperes]) való összetéveszthetőség veszélye. Ugyanis e kereskedelmi nevek mindegyike esetében a [felperes] név a megkülönböztető elem, mindamelllett a felek azonos tevékenységet folytatnak, mégpedig részben ugyanazon a területen és szomszédos vállalkozásokban. [omissis]

A Hof (fellebbviteli bíróság) szerint CCC és társai jogosan bízhattak abban, hogy a [felperes] nem fog fellépni a [D] [harmadrendű érintett] kereskedelmi névnek a CCC autóbuszain történő használatával szemben. E tekintetben a Hof (fellebbviteli bíróság) figyelembe veszi azt a tényt, hogy a [felperes] 1977 és 1997 között tűrte, hogy az Amersfoort's Bloei társaságok és a CCC olyan kereskedelmi névvel ellátott autóbuszokat használjanak, amelyek esetében a [felperes] név volt a megkülönböztető – legalábbis az összképet meghatározó – elem, hogy a CCC észszerűen indulhatott ki abból, hogy a [felperes] 2007 óta tűrte, hogy a CCC (újból) **[eredeti 4. o.]** a [harmadrendű érintett] www.[D].nl / [D] [harmadrendű érintett] kereskedelmi névvel ellátott autóbuszokkal végezzen személyszállítást, hogy az Amersfoort's Bloei társaságok és a [felperes] mintegy húsz éven keresztül együttműködtek egymással, és hogy a [felperes] név mint kereskedelmi név (illetve kereskedelmi név része) az érintettek közös nagyapjának vállalkozására vezethető vissza. E körülmények között a jóhiszeműség elvére tekintettel nem állapítható meg, hogy a [felperesnek] 2015 végén még lehetősége lett volna arra, hogy a kereskedelmi névhez fűződő korábbi jogai alapján fellépjen e használattal szemben. Az a megállapítás, amely szerint a CCC és társai jogosan bízhattak abban, hogy a [felperes] nem fog fellépni a [harmadrendű érintett] megjelölésnek az autóbuszaikon történő használatával szemben, annál is inkább érvényes, mivel a [felperes] hosszú időn keresztül tűrte, hogy a CCC a [C] megjelölést használja a személyszállításra használt veterán buszokon. A CCC és társai azt állítják, hogy 1991-től ez volt a helyzet. A [felperes] elismerte, legalábbis nem vitatta, hogy a CCC 1997-ben két, 2006-ban pedig négy veterán busszal rendelkezett, ezeken a buszokon legalább 2001-től kezdve a [C] megjelölés volt feltüntetve, és erről a felperesnek tudomása volt. A [felperes] tehát legalább tizennégy évig tűrte e használatot. [omissis]

Még ha abból is kellene kiindulni, hogy [a felperesnek] 2007-től nem volt tudomása arról, hogy a CCC használta [a felperes] kereskedelmi nevét az autóbuszain, és e tudomás hiányáért nem terhelte felelősség, ezen ügy egyéb körülményei (a [felperes] kereskedelmi nevének az 1977 és 1997 közötti

időszakban az autóbuszokon és 2001-től a veterán buszokon történő használatának túrése, a felek között hosszú időn keresztül fennálló együttműködés és a közös nagyapa mint a kereskedelmi név eredete) elegendőek annak megállapításához, hogy a CCC jogosan bízhatott abban, hogy a [felperes] nem fog fellépni a [D] [harmadrendű érintett] kereskedelmi névnek az autóbuszain történő használatával szemben. [omissis]

A fentiekből az következik, hogy a CCC és társai a kereskedelmi névből eredő igényekkel szembeni védekezés keretében eredményesen hivatkozhatnak jogvesztésre, és a kereset e részét szintén el kell utasítani. [omissis]

3. A jogalapnak a felülvizsgálati eljárásban való értékelése

3.1.

A jogalap III-VIII. része a Hof (fellebbviteli bíróság) ítéletére és az ennek alapjául szolgáló azon indokolásra vonatkozik [omissis], hogy a CCC és társai a [felperesnek] a kereskedelmi névből eredő igényeivel szembeni védekezésként eredményesen hivatkozhatnak jogvesztésre.

Az e részekben megfogalmazott kifogások nem tehetik eredményessé a felülvizsgálati kérelmet. [omissis] [eljárásjogi rendelkezés]

3.2

Az I. rész a Hof (fellebbviteli bíróság) azon döntését vitatja, amely szerint a CCC és társai eredményesen hivatkozhatnak a Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdésére (régí változat).

Ebben a részben többek között az szerepel, hogy a Hof (fellebbviteli bíróság) téves jogi álláspontot képviselt, amikor [omissis] úgy ítélte meg, hogy a CCC és társai már akkor is hivatkozhatnak a Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdésére (régí változat), ha a [harmadrendű érintett] kereskedelmi nevet a védjegy 2008. január 15-i bejelentését megelőzően vagy a bejelentés időpontjában használták. Ezen I. részben azt állítják, hogy a CCC és társai csak akkor hivatkozhatnak a Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdésében (régí változat) foglalt korlátozásra, ha a kereskedelmi nevük korábbi, mint a [felperes] kereskedelmi neve. Mivel a Hof (fellebbviteli bíróság) [omissis] kifejtette, hogy a [felperesnek] a kereskedelmi névhez fűződő jogai korábbiak, mint a CCC és társai e jogai, és [omissis] úgy ítélte meg, hogy [eredeti 5. o.] [a felperes] kereskedelmi neve és a CCC és társai kereskedelmi neve esetében fennáll az összetévesztés veszélye, a CCC és társai nem rendelkeznek a Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdése (régí változat) értelmében vett „korábbi joggal”.

3.3.1.

Az I. rész által felvetett központi kérdés az, hogy mikor áll fenn a Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdése (régi változat) értelmében vett „korábbi jog”. E rendelkezés szövege a következő:

„A védjegyhez fűződő kizárólagos jog nem foglalja magában a hasonló megjelölések gazdasági tevékenység körében történő használata elleni fellépéshez való jogot, ha a megjelölés valamely Benelux állam jogszabályai által elismert, helyi jelentőségű korábbi jog oltalma alatt áll.”

3.3.2.

A Benelux egyezmény 2.23. cikkének (2) bekezdése (régi változat) a védjegyekről szóló, hatályon kívül helyezett 89/104/EGK irányelv² és 2008/95/EK irányelv³ 6.cikkének (2) bekezdését ültette át. Az utóbbi irányelvben e rendelkezés szövege a következő volt:

„A védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthat el mást attól sem, hogy gazdasági tevékenység körében helyi jelentőségű korábbi jogát gyakorolja, ha e jogot az érintett tagállam jogszabályai elismerik, az adott terület határain belül.”

3.3.3.

A védjegyekről szóló 2008/95/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdését legutóbb csaknem módosítás nélkül átvette a védjegyekről szóló (EU) 2015/2436 irányelv 14. cikkének (3) bekezdése.⁴ Ezt a rendelkezést a Benelux egyezmény jelenlegi 2.23. cikkének (2) bekezdése ültette át, amely szintén csaknem megegyezik a Benelux egyezmény jelen eljárásban releváns 2.23. cikkének (2) bekezdésével (régi változat).

3.3.4.

A jelen eljárás 2015 végén kezdődött (amikor a [felperes] felszólította a CCC és társait a védjegybitorlás abbahagyására). Ezért a jelen eljárásra a védjegyekről szóló 2008/95/EK irányelv alkalmazandó.⁵

3.3.5.

² A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.).

³ A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (kodifikált változat) (HL 2008. L 299., 25. o.).

⁴ A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozás) (HL 2015. L 336., 1. o.; helyesbítés: HL 2016. L 110., 5. o.).

⁵ Lásd: a Bíróság 2016. március 3-i Daimler ítélete, C-179/15, ECLI:EU:C:2016:134, 19. pont.

A Hoge Raad (legfelsőbb bíróság) szerint megalapozott kételyek állnak fenn az arra a kérdésre adandó választ illetően, hogy mely időponttól lehet abból kiindulni, hogy a védjegyekről szóló, hatályon kívül helyezett 2008/95/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „korábbi jog” áll fenn. Az Európai Unió Bírósága még nem foglalt állást ezzel kapcsolatban.

3.3.6.

Elképzelhető, hogy az e rendelkezés értelmében vett „korábbi jog” fennállásának megállapításához – mint a Hof (fellebbviteli bíróság) által képviselt álláspont szerint – elegendő, ha valamely harmadik személy a védjegy bejelentése előtt gazdasági tevékenység körében az érintett tagállam jogszabályai által elismert joggal élt.

3.3.7.

Az is elképzelhető, hogy a „korábbi jog” csak akkor állapítható meg, ha a releváns nemzeti rendelkezések értelmében a védjegy jogosult általi használata e korábbi jog alapján megtiltható. **[eredeti 6. o.]**

E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az olasz küldöttség eredetileg a védjegyekről szóló 89/104/EGK irányelv 6. cikke (2) bekezdésének szövegére a következő javaslatot tette:⁶

„The trade mark shall not entitle the proprietor to prohibit a third party from using, in the course of trade, an earlier right which only applies in a particular locality if such use is confined to the territory where that right is recognized by the laws of the Member State in question, *even though that right may no longer be invoked against the later registered trade mark.*” [Kiemelés a kérdést előterjesztő bíróságtól] [„A védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthat el mást attól, hogy gazdasági tevékenység körében helyi jelentőségű korábbi jogot gyakoroljon, ha erre azon a területen kerül sor, ahol e jogot az érintett tagállam jogszabályai elismerik, *még akkor is, ha a korábbi jog már nem érvényesíthető a lajstromozott védjeggyel szemben.*”]

Végül a kiemelt részt nem vették át a védjegyekről szóló 89/104/EGK irányelv 6. cikkének (2) bekezdésébe.

Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a védjegyekről szóló 2008/95/EK irányelv 4. cikke (4) bekezdésének c) pontja és a védjegyekről szóló (EU) 2015/2436 irányelv 5. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében bármely tagállam előírhatja, hogy a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, illetve a

⁶ 1986. október 15-i 9377/86. sz. megjegyzés, 12. o., lábjegyzet 26: <https://www.cipil.law.cam.ac.uk/projectseuropean-travaux/trade-marks-directive>.

védjegy törlésének van helye, ha a védjegy használata más korábbi jog alapján megtiltható.⁷

3.3.8.

Elképzelhető továbbá, hogy valamely harmadik személy „korábbi jogának” megállapítása szempontjából jelentőséggel bír az a tény, hogy a védjegy jogosultja rendelkezik-e a védjegyként bejelentett megjelöléshez fűződő, még korábbi (az érintett tagállam jogszabályai által elismert) joggal, és ha igen, akkor e harmadik személy állítólagos „korábbi jogának” gyakorlása e még korábbi jog alapján megtiltható-e (lásd a jelen ügy tekintetében a lenti 3.3.9. pontot).

3.3.9.

A jelen ügyben a Hof (fellebbviteli bíróság) úgy ítélte meg, hogy a védjegyjogosult [felperes] a védjegyként bejelentett „[felperes]” megjelölés tekintetében a kereskedelmi névhez fűződő még korábbi jogokkal rendelkezik, mint a CCC és társai [omissis]. Mindazonáltal a Hof (fellebbviteli bíróság) véleménye szerint [a felperes] elvesztette azon jogát, hogy a kereskedelmi névhez fűződő e korábbi jogok alapján megtiltsa a [harmadrendű érintett] kereskedelmi név – a CCC és társai állítólagos „korábbi joga – CCC és társai általi használatát [omissis].

A holland jog szerint a jogvesztés megállapítható, ha a jogosult olyan módon járt el, amely a jóhiszeműség elve alapján összeegyeztethetetlen jogának vagy jogosultságának későbbi gyakorlásával. Önmagában az időmúlás nem elegendő ehhez. Olyan különleges körülményeknek kell fennállniuk, amelyek az ellenérdekű félben azt a jogos bizalmat keltették, hogy a jogosult többé nem fogja érvényesíteni a jogát, vagy amelyek méltánytalan terhet vagy hátrányt okoznának az ellenérdekű fél helyzetében, ha a jogot vagy a jogosultságát még érvényesítenék.⁸

A fenti 3.1. pontban kifejtett megfontolásokra tekintettel a jelen ügyben abból kell kiindulni, hogy a CCC és társai a [felperesnek] a kereskedelmi névből eredő igényeivel szembeni védekezésük keretében eredményesen hivatkozhatnak jogvesztésre. Ez azt jelenti, hogy [a felperes] a kereskedelmi névhez fűződő még korábbi jogai alapján nem tilthatja meg a [harmadrendű érintett] kereskedelmi név (a CCC és társai állítólagos „korábbi joga”) CCC és társai általi használatát.

3.3.10.

⁷ Lásd továbbá a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (kodifikált változat) (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) 8. cikke (4) bekezdésének b) pontját és az uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (kodifikált szöveg) (HL 2017. L 154., 1. o.) 8. cikke (4) bekezdésének b) pontját.

⁸ [omissis]

Mivel a védjegyekről szóló, hatályon kívül helyezett 2008/95/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „korábbi jog” fogalmának értelmezésére vonatkozó kérdésre adandó válasz a jelen ügyben releváns az I. rész értékelése szempontjából, és e kérdésre nem lehet megalapozott kételyek nélkül választ adni, a Hoge Raad (legfelsőbb bíróság) e kérdést előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága elé terjeszti. **[eredeti 7. o.]**

3.4.

[omissis] [az eljárással kapcsolatos adatok]

4. Az Európai Unió Bírósága általi értelmezés alapjául szolgáló tényállás és kiindulópontok bemutatása

A Hoge Raad (legfelsőbb bíróság) a jelen indítvány 2.1–2.5. és 3.3.9. pontjában említett tényekre és kiindulópontokra hivatkozik, amelyeket az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megválaszolása során alapul kell venni.

Kiindulópontként szolgál továbbá az, hogy a [felperes] „[A]” és „[felperes]” kereskedelmi neve és a CCC és társai [harmadrendű érintett] kereskedelmi neve a védjegyekről szóló, hatályon kívül helyezett 2008/95/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése értelmében Hollandiában elismert jognak minősül.

5. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Annak megállapításához, hogy harmadik személynek fennáll-e a 2008/95/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „korábbi joga”,

a) elegendő, ha e harmadik személy a védjegy bejelentése előtt gazdasági tevékenység körében az érintett tagállam jogszabályai által elismert jogot gyakorolt, vagy

b) szükséges, hogy a releváns nemzeti jogszabályok szerint e harmadik személy e korábbi jog alapján megtilthassa a védjegynek a jogosult általi használatát?

2. Az első kérdésre adandó válasz szempontjából jelentőséggel bír az is, hogy a védjegyjogosult rendelkezik-e a védjegyként lajstromozott megjelöléshez fűződő, még korábbi (az érintett tagállam jogszabályai által elismert) joggal, és ha igen, akkor jelentőséggel bír az, hogy a védjegyjogosult e még korábbi, elismert jog alapján megtilthatja-e az állítólagos „korábbi jog” harmadik személy általi gyakorlását?

6. Határozat

[omissis] [a Hoge Raad (legfelsőbb bíróság) előterjeszti az említett kérdést, az eljárás felfüggesztése]

[omissis] [aláírás]

MUNKADOKUMENTUM